ÎMPOTRIVA SATANEI

DON SIMON

Don Simon este pseudonimul unui autor care a publicat în CPSFA şi sub adevăratul său nume. Textul de faţă îi ilustrează perfect obsesiile artistice şi sarcasmul deghizat în parabolă.

Fiecare dintre noi, în fiecare oră şi în fiecare zi, suntem martorii exilului dumnezeiesc.

PROLOG

Angelo visa. Era undeva în afara oraşului, dincolo de rampele de gunoi şi de decantoare, într-un loc care îi zgândărea aducerea aminte. Se făcea că traversa un luminiş dintr-o pădure de salcâmi unde, cu un an în urmă, laolaltă cu alţi cinci puşti teribilişti, fumase pentru întâia oară marijuana. Visul era atât de profund, încât avea senzaţia că se uită printr-o fereastră la propria sa amintire. Simţea greaţa drogului, ca atunci, în nas, gură şi ochi, o recunoştea. Se simţea tare, aşa cum se simţeau şi ceilalţi, dur. Şi chiar era dur în felul său tembel de simplu. Singurul element în plus al decorului de motociclete şi salcâmi era o prezenţă mai mult ghicită, o aură mirifică în care ţânţarii şi fluturii se învârtejeau nebuneşte. Angelo adulmeca acea prezenţă şi o recunoştea. Se reflecta pe oţelul Kawasakiurilor, se mişca, se oprea în faţa fiecăruia, îi cântărea. Simţea adrenalina fleşcăindu-se, retrăgându-se în acele zăgazuri intime care, pentru puţină vreme, fuseseră minţite de isteria şerpească a drogului. Apoi, se simţea dezarmat, înfricoşat de propria-i trăire în faţa unui mit în care nu crezuse niciodată şi înghiţea ţigara cu totul, iar sfârâitul ei în drum spre stomac, era singura ceartă pe care o auzea. În faţa lui haloul

(ţânţarii şi fluturii
învârtejindu-se nebuneşte)

stăruia ceva mai mult şi Angelo dorea să vorbească, însă se oprea bombardat de privirile cinice ale celorlalţi şi îi era ruşine, că ceea ce fusese Dumnezeu dispărea, iar el nu rămânea decât cu senzaţia de făţărnicie, cu o

persistentă ignoranţă a pubertăţii târzii, în costumul strâmt din piele, cu buzunarele pline de prezervative. Rămânea în acel loc numit Piatra întâlnirii, laolaltă cu ceilalţi, mimând rebeliune faţă de tot ceea ce însemna San Antonio la acea oră.

Mimând-o, adică minţind.

1. A doua zi merse la Piatra Întâlnirii, o mângâie, îi îndepărtă muşchii nordului, o spălă cu apă de izvor şi spuse:

— Doamne, fă te rog un cutremur.

— La ce-ţi trebuie? veni vocea divină dintr-o mie de locuri.

— Să fac un film.

— Despre ce?

— Despre oameni. Cum fac ei, cum trăiesc, să-i prezint cât se poate de realist, mai ales atunci când îi cerţi Tu.

— Asta îmi place, spuse Dumnezeu, însă nu cumva, dintr-un orgoliu fără măsură, cauţi preamărirea ta în faţa oamenilor?

— Nu, Doamne, spuse intimidat Angelo. Ştii bine că nu. Sunt singurul om de pe lumea asta care mai crede în Tine. Vreau numai să-mi zgâlţâi semenii şi să-i dezmorţesc la adevărata credinţă.

— Sunt cuvinte pe placul meu, şmechere. Ştii să-mi intri în inimă.

— Cum ai Tu inima, Doamne? încercă o diversiune bătrânul.

— Ca un film de Oscar, glumi Dumnezeu. Fluentă şi precisă. Un fel de tehnologie pe care mintea voastră n-o poate gândi nici în vise. Legătura mea cu voi.

— S-a cam atrofiat legătura asta, nu se abţinu Angelo.

— Nu fi sarcastic, prietene. Ce, e vina mea?

— Nu te enerva, Doamne, că nu e vina Ta. Ai fost mereu şi aici, şi acolo, şi oriunde. Numai că ei n-au ochi să Te vadă.

— De, v-am dat ochi. Numai că Satan, fiind mereu printre voi, a ştiut mai bine cum să vă aburească cu lucrarea lui.

— Lasă, Doamne, că eşti mai tare decât el.

— Sunt, spuse Dumnezeu cu emfază. Sună prea pompos?

Angelo se uită în burta norilor, păreau grei şi proşti ca nişte păsări pline de apă.

— Nu sunt eu în drept să-ţi spun cum eşti. Tu poţi fi aşa cum doreşti. Eşti Creatorul.

— Mă! îl certă Dumnezeu. Nu te întrece cu linguşirea!

— Iartă-mă, că-mi vorbeşte inima. Vrei să fac o rugăciune ca să nu mai fii mânios?

— Ei, hai, termină. Parcă d-asta m-ai chemai.

— E drept că nu d-asta. Te-am rugat să faci un cutremur.

— Zi-mi locaţia, durata şi ora.

Iar Angelo i le dădu conştiincios, consultându-şi însemnările, apoi îşi luă camerele de luat vederi amplasate în toate colţurile luminişului, opri înregistrarea, scoase casetele şi, înainte de a pleca, întrebă:

— Cum să mai iau legătura cu Tine?

— Prin pager, râse Dumnezeu. Lasă că îţi dau Eu de veste.

Bătrânul urcă în automobil şi merse acasă, în San Antonio, iar în urma sa nimic nu se schimbă, nici piatra, nici cerul, nici pământul, nici broaştele care orăcăiau în decantoare. Absolut nimic.

Acasă desfăcu casetele din carcase şi le vizionă. Nimic. Chele.

— Doamne, spuse Angelo mâhnit, mi-ai tras-o. Tare aş fi vrut să-ţi văd chipul.

Însă Dumnezeu nu răspunse şi bătrânul se îmbătă.

2. În timpul cutremurului. Angelo nu-şi părăsi studioul. Camerele sale de luat vederi luară cele mai adevărate şi mai înfricoşătoare feţe ale lui Dumnezeu.

La el în casă nu se mişcă decât ibricul de cafea de pe aragaz, însă era un semn divin, că dacă nu s-ar fi mişcat, atunci cafeaua ar fi fiert, ar fi stins focul şi gazele emanate... Doamne fereşte!

Angelo mulţumi lui Dumnezeu.

Cutremurul dură 52 de secunde, iar amplitudinea lui oscilă în jurul a opt grade pe scara Richter.

Angelo trecu, făcându-se că nu vede

(mormanele de moloz şi morţii
şi şobolanii şi
oamenii plângând şi forţele de ordine
alergând descreierate...)

rănile oraşului, strânse camerele de luat vederi, ca prin minune neatinse, le încărcă în maşină şi merse acasă unde montă filmul.

După ce termină, îşi turnă o porţie mare de vodcă, îşi aprinse o ţigară şi se aşeză într-un scaun aşteptând să-l vadă gata montat.

Satan apăru brusc lângă el.

— Mulţumit? surâse cu nişte dinţi superbi. Era îmbrăcat într-un costum la două rânduri, cu o cămaşă din mătase albă, o cravată verde cu emblema

„Chicago Bulls” şi pantofi alb-negru, specifici anilor ’50.

— Foarte, răspunse acru Angelo. Cară-te! Cu tot cu faţa ta de Rudolf Valentino.

— Ai vrea tu, răspunse Satan.

Angelo îşi mai turnă o porţie. Deja lucrurile începuseră să se amestece între ele.

— Am venit să fac un târg cu tine, zise tăios diavolul. Ai început să mă enervezi.

— Nu fac târguri cu tine. Nici acum şi nici în vecii vecilor, amin.

— Pot să sug şi eu din vodca ta?

— Poţi, să nu zici că Dumnezeu nu e mărinimos.

Satan îşi turnă un pahar şi îl luă între degetele cu unghii lăcuite.

— Ai un new look, bolborosi Angelo, dar să ştii că nu mă păcăleşti.

— Câte lovele iei pe amărâşteanul ăsta de film? se făcu Satan că nu aude.

— Nu banii contează.

— Mie-mi spui? Hai, zi.

3. Dumnezeu, cu Petre de-a dreapta Sa, urmărea încruntat înfruntarea dintre Angelo şi Satan, lovind nervos cu degetele în lemnul Tronului Ceresc.

— Petre!

— Spune, Doamne.

— Am impresia că şi Angelo este un fel de Iuda. Te duci la porţi şi le sudezi.

— Ş-aşa cred că nu se mai pot deschide. Doamne. Au ruginit de tot de când nu le-a mai trecut nimeni pragul.

— Fă ce ţi-am spus!

— Îndată, alergă Petre, după ce împrumută din panoplia mâniei divine doi electrozi uriaşi.

4. — Îţi dau tot ce doreşti. Nu numai bani. Îţi dau glorie, mă. Glorie! îşi continuă Satan peroraţia. Ştii ce-i aia glorie?

— Ştiu, că nu-s prost. Ce, crezi că Domnul nu m-a învăţat?

Angelo vorbea poticnit. Şuiera cuvintele laolaltă cu armăsarii din ceaţa minţii.

— Da’ nu-mi trebuie, mă. Nu-mi trebuie.

— Nu fi prost. Că ş-aşa Dumnezeu nu te mai primeşte în Rai. Măcar numai că ai vorbit cu mine. Ştii ce suspicios e?

— Hâm, îngâna Angelo. Din stomac urca, ca dintr-un vulcan, o uriaşă greaţă. Dacă nu te cari... mă, dacă nu te cari...

Vomă. Greaţa îi ieşi pe gură ca dintr-o arteziană.

Satan se dădu scârbit un pas înapoi.

— Eşti de-a dreptul patetic, spuse. Mi-e milă de tine. Ce vrei tu, mă, de la Dumnezeu şi eu nu pot să-ţi dau, ă? Zii! Un cal? Îţi dau o mie! O femeie? Îţi dau zece mii de femei! Te fac nemuritor, mă! Te iau de-a dreapta mea!

Angelo îşi ridică fruntea încreţită de pe masă şi printre broboanele de sudoare care îi înecau ochii se uită mirat la ce putea Satan să debiteze.

— Eu vreau... încercă, ce vreau eu...

Satan îşi plecă urechea aproape de buzele lui Angelo, însă nu mai auzi nimic în afara respiraţiei lui şuierătoare.

În acea noapte diavolul se îmbătă crunt şi dormi somnul vodcii lângă singurul om al lui Dumnezeu. Se trezi înaintea lui Angelo şi dispăru ruşinat de propria-i slăbiciune, iar în urma sa nu rămase decât un pătrunzător miros de pucioasă.

5. În dimineaţa următoare, Angelo, deloc sigur pe picioare, însă cu credinţă nestrămutată în Dumnezeu, avu curajul să se suie în Chevroletul său rablagit şi să meargă la Piatra Întâlnirii. În oraş încă urlau sirenele şi mirosea a hoit.

Când depăşi San Antonio, Angelo văzu în mijlocul câmpului o vacă bălţată care, şi ea, îl scruta cu atenţie. Era atât de specială acea imagine, acea pată de brun-roşcat pe un verde extrem de proaspăt, încât bătrânul avu revelaţia unei revigorări spontane. Liniştit în profunzimea spiritului, nici nu-şi dădu scama când ajunse lângă Piatra Întâlnirii.

— Doamne, aseară Satan a venit la mine. Tu l-ai pus să mă încerce?

— Nu i-am vorbit de o vecie, răspunse Dumnezeu. Şi cum să-l pun Eu să te încerce când este duşmanul Meu.

Angelo se uită din nou în burta norilor, însă nu zări nimic schimbat.

— A fost numai o impresie, iartă-mă. Dar dacă zici că e duşmanul Tău, de ce nu-i priponeşti pe vecie în Iad?

— Că nu-l pot prinde, d-aia. S-a ascuns în labirintul vostru. Nici un câine nu l-ar găsi, dar ce zic eu un câine? Nici o mie de câini. E drept că spiritul Meu îl poate „adulmeca” uneori, ca să mă exprim eufemistic, însă nu-l poate prinde, că dacă l-ar prinde... oh, dacă l-ar prinde...

Norii se înroşiră de furia lui divină şi cerul răbufni în cel mai asurzitor tunet.

— Calm, Doamne. Calm.

În câteva clipe cerul se linişti şi broaştele reîncepură să orăcăie.

— Ce zici să fac cu filmul, Doamne?

— Ce ai vrut de la început. Arată-l oamenilor şi spune-le că aia e mânia Mea.

— Cum crezi că-l difuzez mai repede?

— Păi cum. Vinde-l ălora de la televiziune. Şi-ar omorâ şi mamele să-l aibă.

— Fie voia Ta, Doamne.

6. — Ceea ce ai matale aici este o mină de aur. Te pricepi, nimic de zis. Cine ţi-a fost maestru?

— Dumnezeu, silabisi Angelo obosit.

— Ah! Un autodidact. Bravo, tataie!

Producătorul, grăsuţ, roşu la faţă, cu o tunsoare prusacă, îmbrăcat îngrijit, îl privi atent din spatele ochelarilor.

— Nu te-am mai văzut prin studiouri. Te inhibă forfota sau cineva anume?

Angelo se aşeză pe scaun, îşi puse picior peste picior şi spuse:

— Nimeni nu mă inhibă. Când am impresia că cineva este pe cale s-o facă, mi-l imaginez aşezat pe WC.

— Mda, bună terapie, zise stânjenit producătorul. Câte lovele vrei pe film?

— Bani nu vreau. Am aici o listă cu chestii tehnice care mă interesează. Poate mă puteţi ajuta, că pensia e mică.

Producătorul se uită pe ea cu atenţie şi zâmbi.

— Eşti modest.

— Atunci mai adăugaţi casete video.

— S-a făcut, se ridică producătorul. Voi perfecta contractul. Ce titlu te-ai gândii să dai filmului?

— „Mânia lui Dumnezeu”, spuse Angelo.

— Cam insipid. Şi, oricum, nimeni nu mai crede în Dumnezeu.

— Eu cred! Lui Angelo i se umflară nările. Şi dumneavoastră ar trebui să credeţi!

Producătorul dădu din mâini a lehamite.

— Ne mai vedem? întrebă, ferm convins că are de-a face cu un lunatic.

— S-ar putea, mormăi Angelo lăsându-l cu mâna întinsă. Nu-l difuzaţi decât după ce îmi voi primi drepturile, avertiză din uşă. Nu uitaţi şi un moto care să se preteze, ceva din Apocalips eventual.

— Se înţelege, zâmbi producătorul. La revedere.

Angelo ieşi din studiouri şi văzu un bărbat îmbrăcat sărăcăcios cu două pancarde mari legate în faţă şi în spate. Se apropie de el şi desluşi următoarele cuvinte:

„DUMNEZEU ESTE CEA MAI MARE UTOPIE”

Căută în ochii străinului şi inima i se strânse.

— Te-aş recunoaşte oriunde, diavole.

— Şi ce folos? rânji Satan. Te-ai trezit din beţie?

Angelo se depărtă lăsându-l în urmă pe diavol chicotind.

7. Petre! strigă Dumnezeu spre paznicul împărăţiei Cereşti după ce îl urmări pe Angelo. Omul ăsta e cea mai barosană Bursă. Uită-le la el cum investeşte dumnezeire în oameni.

— Nici eu nu sunt mai prejos, Doamne, spuse Petre invidios.

— Tu nu trăieşti printre şerpi, se înăspri glasul divin. Şi nici Satan nu vine să te-ncerce.

8. La o oră după ce Angelo sosi acasă, o furgonetă îi aduse materialele cerute de la studiouri şi, imediat după aceea, filmul ieşi pe postul zonal, fără titlu, fără motto, doar cu imaginile surprinse de camere.

Câteva ore bătrânul se zbătu între mânie şi mândrie, îşi făcu cele mai negre gânduri şi le abandonă pe rând. Dilema lui era atât de puternică, încât avu senzaţia că orice demers ar face ar fi inutil, apoi se gândi că de vină nu putea fi decât Satan. Aşa că, în acea seară, ieşi în parcul oraşului, se sui pe un tomberon şi începu să rostească cu glas tare pasaje din Apocalips.

La început nu se opriră decât câţiva curioşi, însă numărul lor crescu şi Angelo vorbi mai pătimaş. După o oră, cu gura uscată, coborâ de pe tomberon, îşi desfăcu haina şi băgă Biblia la piept.

Mulţimea vociferă

(„mai citeşte”)

şi bătrânul fu copleşit de emoţie.

— Am să vă citesc şi mâine, spuse, dar să ştiţi că Dumnezeu a fost în toate orele, zilele şi anii trecuţi cu voi. L-aţi uitat şi ăsta e un păcat, însă Domnul este gata să închidă ochii la uitarea voastră dacă-l veţi purta din nou în suflet.

Mulţi dintre cei prezenţi veniră să strângă mâna bătrânului. Angelo avu pentru toţi cuvinte blânde şi, după ce ultimul dintre ascultători plecă, se îndreptă spre casă.

La colţul străzii se reîntâlni cu Satan, de astă-dată îmbrăcat în poliţist.

— Ai început să mă calci rău pe nervi.

— Şi ce dacă, zâmbi Angelo. Chit că mi-au rămas numai câteva zile de trăit, gândeşte-te: dacă deschid ochii a o sută de oameni, fiecare dintre ei va deschide ochii altei sute şi tot aşa, într-o progresie pe care mintea ta nici n-o poate gândi.

— Te nimicesc! urlă diavolul.

— Sunt convins că ai vrea, dar nu poţi.

Din cale afară de exaltat, Satan vărsă din gheare o ploaie de foc asupra asfaltului, însă de bătrân nu se atinse nici o flacără.

— Ţi-am spus.

Satan se aşeză pe un gard din beton.

— Ai o mutră demnă de milă, plusă Angelo. Nu ştiu cum ai făcut de n-am reuşit cu filmul. Însă acum te-am înfundat.

Şi plecă, iar în urma lui Satan plânse pentru întâia oară.

9. Audienţa lui Angelo crescu atât de mult în următoarele zile, încât mediatorii canalelor de televiziune începură să compare aceste mari întâlniri cu isteria provocată de ultimul turneu Rolling Stones. Pe tot cuprinsul ţării şi, mai apoi, în Canada şi Mexic, Angelo deveni o legendă, iar stadioanele gemeau de o lume în faţa căreia se contura noul vis american. Bisericile şi catedralele fură curăţate, tehnologizate, iar Dumnezeu îşi redobândi acel look de odinioară.

Apoi Angelo se gândi să meargă în Europa şi, la bordul avionului donat de guvernul federal, ateriză într-o zi la Roma cu gândul să viziteze Vaticanul.

Trecu prin filtrul birocratic, prin sălile de deparazitare, însă cu gândul nezdruncinat, cu o neţărmurită curiozitate şi dorinţă de a vedea la lucru impotenţa reprezentantului Domnului pe Pământ, răbdă josnicia inventată de graniţe şi, într-o joi seara călcă pe pământul sfânt.

Vestea despre sosirea sa i-o luase cu mult înainte şi Papa convocă Conclavul.

Angelo nu se aşeză în genunchi, nu sărută inelul papal, ci stătu drept, atât cât îi permitea bătrâneţea şi admiră picturile murale ale Capelei Sixtine.

Papa, deconcertat, nu ştia ce să facă, în timp ce membrii Conclavului se numărau întruna cu speranţa că vor întruni cvorumul.

— Unde sunt ceilalţi? se enervă Papa.

— Cine ştie în ce dimensiune, surâse strâmb secretarul Conclavului. De când ni s-au instalat sculele de realitate virtuală, nici măcar nu ne-am

mai putut strânge ca să putem vota bugetul.

Papa se prefăcu că nu aude.

— Vii de departe, Angelo.

— Vin.

— Se spune că Dumnezeu este cu tine.

— E.

Angelo răspundea monosilabic simţind făţărnicia, aversiunea feţelor de la Vatican.

Aştepta, nici el nu ştia ce.

— Eşti o legendă vie, spuse Papa pe un ton liniar. Am auzit o voce care s-a exprimat în cel mai plastic mod cu putinţă. A spus aşa: „Individul ăsta l-a rebobinat pe Dumnezeu”.

Angelo zâmbi.

— Dumnezeu este motorul tuturor lucrurilor. Nu mi se pare deplasată comparaţia.

— Să nu crezi că te invidiez, spuse Papa dând frâu liber celei mai mari minciuni de când îşi îndeplinea misiunea. Cred la fel de mult în Dumnezeu ca şi tine, numai că nu am harul convingerii. Conclavul m-a ales în urmă cu doi ani. Decizia lui m-a flatat, însă, în acelaşi timp, m-a obligat la o povară pe care abia pot s-o suport.

— Dumnezeu nu este o povară, mormăi acid Angelo. Ştiu că ai încercat să atragi oamenii, însă felul în care ai făcut-o lasă mult de dorit. De câte ori ai ieşit în mijlocul lor?

— Nici vorbă! se enervă Papa. Azi s-a consumat al nu ştiu câtelea atentat la viaţa mea.

— Vezi? Aici greşeşti. Nu le dai nici o şansă. Nici unul dintre voi nu le oferă nici o şansă. Descrise o mişcare largă cu mâna. Aici, cândva, era templul creştinătăţii. Acum, în el, stau oameni lipsiţi de scrupule care cred că pot activa credinţa fără să creadă în ea, dând din gură. Aţi ajuns până acolo încât aţi făcut discoteci din catedrale, după modelul Hamburg. Păi nu aia este terapia pe care o aşteaptă oamenii. În nici un caz. Aţi ales un drum greşit. Mi-e milă şi, în acelaşi timp, mă rog pentru mântuirea voastră.

— Monologul este apanajul îngâmfaţilor, nu se lăsă Papa, deşi abia îşi revenise din uluire. Eşti îngâmfat, Angelo şi nu cred că Dumnezeu este cu tine. Cred, mai degrabă, că eşti un şarlatan.

— Asta să le-o spui oamenilor, zâmbi Angelo, deşi amărăciunea din sufletul lui era atât de mare, încât se simţea ca un butoi cu otravă. Nici măcar nu mai putea să îl privească în ochi. Involuntar se uita pe pereţii plini de sfinţi, pe acele imagini scornite de oameni pentru oameni, pentru

toată neputinţa şi pentru tot dorul lor de speranţă. Asta făcea Angelo: se uita pe pereţi.

Liniştea era perfectă, aşa cum trebuie să fi fost înaintea Creaţiei.

Le întoarse spatele şi plecă târându-şi picioarele. În piaţa din faţa balconului de unde Papa, cu ani în urmă, oficia slujbele, îl întâlni pe Satan. De astă dată diavolul arăta ca un individ ieşit de la dezalcoolizare. Era îmbrăcat sărăcăcios, slab, palid şi îşi ţinea nasul ascuns într-o batistă plină de sânge.

— Să nu mă ignori, spuse gutural.

— Nu mi-e frică de tine, diavole. Nu mi-a fost nici când erai în putere.

— Vreau să ne înfruntăm deschis, faţă în faţă. Tu şi eu. Nu avem loc amândoi în lumea asta.

— Şi cum vrei? Ca doi cowboys? Cu pantalonii-n vine şi degetele pe trăgaciuri? Fugi d-aici, mă! Nu pot să încep o luptă pe care deja am câştigat-o.

Satan se aşeză direct pe marmura pieţei.

— Pot să te fac Papă, încercă după câteva momente, convins că a ieşit la mal cu atuul.

— Mersi, nu, răspunse Angelo. Nu vreau opulenţă. Dacă mi-aş fi dorit-o, l-aş fi rugat pe Dumnezeu să-mi spună numerele de la Loteria Naţională.

Şi plecă, iar în urma lui Satan plânse a doua oară.

10. Angelo se întoarse în San Antonio după două săptămâni de peregrinări. Se simţea bătrân şi slăbit, însă spiritul său era la fel de puternic ca atunci când începuse cruciada împotriva Satanei.

Merse la Piatra Întâlnirii şi o mângâie.

— Ai făcut lucrare bună, îl lăudă Dumnezeu. A venit vremea să vii lângă mine.

— Tot cred că n-am făcut suficient, Doamne, spuse Angelo uitându-se la mâinile sale zbârcite. Nu ştiu de ce cred asta.

— Că eşti bun, d-aia.

Interesul său pentru mâini crescu atunci când îşi suflecă mânecile cămăşii şi văzu că din piele încep să apară fulgi albi.

— Asta ce mai e? zise înfricoşat.

— O surpriză, râse Dumnezeu. Un dar pentru tine că ai reuşit să-mi întorni gândul de la Apocalipsă.

— Oh! Angelo se simţi copleşit.

Îşi scoase cămaşa. Îşi simţea braţele puternice, iar metamorfoza lor era

din ce în ce mai evidentă.

Peste San Antonio smogul era gros ca în toate zilele de august, iar broaştele din decantoare nu mai conteneau să-şi orăcăie sila.

Angelo se ridică în picioare, îşi scutură aripile şi alergă câţiva paşi încercând să prindă aerul sub ele.

— Geronimo! urlă copilăreşte scoţând din decantorul amintirii o ilustrată superbă cu părinţii în jurul tortului cu lumânări. Ani trecuţi de-a valma, uitaţi, băgaţi la grămadă în puţul fără fund al memoriei.

Încet, încet, se ridică şi plană pe deasupra copacilor. Broaştele tăcură uluite de neaşteptata viziune. Stăteau şi se holbau prosteşte, cu ochii plini de noroi. Smogul de deasupra oraşului păru că se retrage absorbit de un aspirator secret.

San Antonio se uita la Angelo.

Bătrânul se îndreptă spre zgârâie-nori, iar când ajunse deasupra lor descrise cercuri largi căutând să ia cu sine tot ceea ce îi încăpea în privire. Oraşul încă mai mirosea a moloz şi moarte, însă Angelo se uita prin scutul protector al amintirilor căutând să identifice realul cu aducerea aminte.

Jos, în oraş, se ghicea eticheta Domnului. Bătrânul o respira şi o gusta. Câtva timp se simţi ca un

(„it’s good to be king,
just for a while...” – Tom Petty)

rege. Pentru ultima oară Angelo se simţi bântuit de stupiditatea vanităţii.

În Central Park Satan plângea între patru ţăruşi, cu o grămadă de ciori scurmându-i ficatul într-un ritual desfigurat şi mult prea patetic al legendei lui Prometeu. Nici măcar ochi nu mai avea.

Angelo trecu pe deasupra lui şi privirea nu-i stărui decât câteva clipe în acel iad miniatural, apoi lăsă aripile libere, să-l conducă spre divorţul cu lumea, care, pentru o vreme, îşi găsise drumul.